

I.

**Vulkaniska företeelser och jordbäfningar.
Jordens inre.**

De svåra olyckor, som under den sista tiden (april 1906) träffat de blomstrande samhällena kring Vesuvius och i Kalifornien, ha åter riktat mänsklighetens uppmärksamhet på de våldsamma krafter, som uppenbara sig i form af vulkaniska utbrott och jordbäfningar.

De förluster af människolif, som registrerats i dessa två sista fall, äro likväl obetydliga i jämförelse med dem, som åtföljt åtskilliga äldre katastrofer af dylik art. Det häftigaste utbrott af vulkanisk art i nyare tid är otvifvelaktigt det af den 26—27 augusti 1883, hvarvid två tredjedelar af den 33 kvadratkilometer stora ön Krakatoa i den ostindiska Arkipelagen sprängdes i luften. Oaktadt denna ö var obebodd, dödades omkring 40,000 människor vid detta tillfälle, hufvudsakligen genom den flodvåg, som följde på utbrottet och förorsakade härjande öfversvämningar i de omgifvande trakterna. Ännu gräsligare var förstörelsen genom den kalabriska jordbäfningen, som bestod af flera jordskalf, under februari och mars månader 1783. Därvid förstördes den betydande staden Messina den 5 februari, och antalet af förlorade människolif genom dessa jordskalf uppskattades till omkring 100,000. Samma trakter, särskildt Kalabrien, hemsöktes för öfrigt den 8 sept. 1905 af förödande jordskalf. En annan jordbäfning, som nämnes af historien på grund af den stora förlusten af människolif, ej mindre än omkring 90,000, var den som